

Inskriften är alltså följande:

× ufrap × seti stin — [f]aur sin ir kil uk — +

Transkription: *Ofradh sætti sten — faður sin Ærkel ok —*

Översättning: Ofrad satte stenen — (efter) sin fader Ärkel och —.

147. Furingstads kyrka, Lösings hd.

Pl. XLVII. Fig. 2.

Litteratur: B. 862; L. 1100; W. 23; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 543; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.*

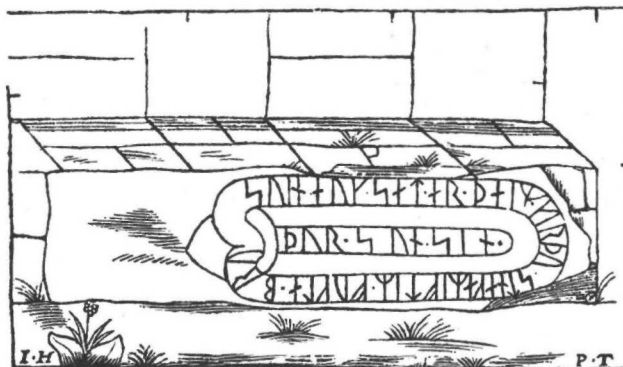
Peringskiöld säger »Furingsta torngafwel» vara runstenens plats, där den dock icke mera var synlig för Broocman, och P. A. Sæve fann den icke 1862. Vid kyrkans reparation 1888¹ uttogs denna runsten jämte två andra ur kyrkans murar och restes på planen utanför västra kyrkogårdsmuren. Denna runsten står nära landsvägen 5 steg söder om södra kyrkogårdsmuren.

Ämnet är rödaktig granit. Höjden är 2 m, bredden vid foten 37 cm, i toppen tangerande nedre slingan 27 cm. Slingans bredd är 7 cm.

Inskriftens tredje ord **pa[ir]** saknar nu runorna **[ir]**, men enligt B. 862 har för **Λ R** stått **Υ m**, runan har alltså varit stupad för att få bättre rum i slingkröken.

Ordet efter **kirpu** är synnerligen svåräst. Säkert ses **hliþrþa** **siiakar**; fråga är då, vilka runor de båda stavarna varit, till vilka inga bistavar med säkerhet kunna fastställas. Då de båda stavarna på mitten förenas av en fåra, kunna de möjligen tillsammans bilda **B b**, ehuru av en föga utpräglad form. Därigenom vunnas en mycket god tydning: **sbakar** 'spänger', såsom B. 785, L. 906 Ålsäter, Södm., säges **auk : kiarþi : sbankar : ufir sun**; eljest heter fsv. *spang* i pl. *spænger*. B. 862 har **stnakar**, vilken läsning min förnyade undersökning 1907 visade vara ytterligt osäker. Redan 1891 ansåg jag blott stavarna tydliga, tyckte mig på Bautils **t** möjligen se spetsen av bistaven, fann bistaven till **n** otydlig invid staven, i ändarna mera fördjupad, men antecknade ock, att en 2 cm lång vågrät skåra sammanbinder stavarnas mitt, så att en figur lik H uppstår, vilken jag nu anser vara den verkliga ristningen och avsedd att vara **B b**.

Det kan vidare icke med säkerhet utredas, huru slingan börjat och slutat nedtill på stenen, ej heller vad som rätteligen utgör det första **u** i **brupur**.

B. 862.

¹ Enligt uppgift av orgelnisten P. A. Issén skall vid denna reparation en runsten hava varsnats av arbetarna under ett fönster troligen å norra sidan eller i den s. k. Nykyrkan, en tillbyggnad, som gjorts 1732—34, men de förtego upptäckten för att slippa taga ut stenen.

Inskriften är sålunda följande:

suin · auk · satar · pa[im ·] kirpu sbakar · iftir · fukla · br^upur · sun · sin
 5 10 15 20 25 30 35 40 45

Namnet **satar** är avhandlat Ög. 32 Å, jfr ock Ög. 151. På namnet *Fughle* har Lundgren, *Personnamn*, ett citat från SD. III, 90 (1312?) Uppl.

Översättning: Sven och Sandar, de gjorde spänger efter Fugle, sin brorson.

148. Furingstads kyrka, Lösings hd.

Pl. XLVIII. Fig. 1.

Litteratur: L. 1101; W. 24; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 542; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 166, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 35, teckn.

Broocman säger runstenen finnas i kyrkans södra mur. C. F. Nordenskjöld fann den insatt på kant uti västra tornfotens stenfot nedanför fönsteröppningen. Den står nu rest på planen utanför västra kyrkogårdsmuren 18 steg norr om landsvägen.

Ämnet är ljusgrå granit. Höjden är 1,42 m, bredden upptill 61 cm, vid foten 57 cm. Slingans bredd är 9—11 cm.

Ristningen är synnerligen tydlig. I **resti** är **s** vänderuna. I **pasi** är övre staven på **s** förlängd 2 cm nedåt. Ordet 'efter' är ristat **ftir** och börjar 3 cm efter föregående kolon, något **e** har alltså icke kunnat stå framför **f** utan tagits från slutrunan i det föregående **pasi**.

Inskriften är alltså följande:

: hlga : resti : stein : pasi : ftir : asmut : sun : sin :
 5 10 15 20 25 30

Översättning: Helga reste denna sten efter Asmund, sin son.

149. Furingstads prästgård, Lösings hd.

Pl. XLVIII. Fig. 2.

Litteratur: W. 25; P. A. Säve, *ATS.* 2, s. 96; *Reseber.* 1862, s. 38, teckn.; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 166, teckn. av övre delen; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 35, teckn.

P. A. Säve fann det större stycket av denna runsten utanför visthuströskeln i Furingstads prästgård, där det ock låg kvar vid mitt första besök 1891. Det mindre stycket visades mig liggande på marken; det hade legat vid östra gaveln av lägenheten Asp-lund strax s.v. om kyrkan. Då jag efter de båda styckenas undersökning fann det sannolikt, att de hörde tillsammans, blevo båda stödda mot utsidan av södra kyrkogårdsmuren, där de ännu stå, och det befanns, att intet var bortslaget i fogen dem emellan.

Ämnet är glimmerrik granit.

Då båda styckena hoplagts, är runstenens längd 2,12 m, bredden över **f** i **hrulf** är 1,26 m. Slingans bredd är 10 cm.